

Ἄρχ. 5 γράφοντα βρομύλος τὸ ἐπίθ. κατάγεται ἐξ ἀρχαίων χρόνων.

Βρωμιάρις 1, δ 1δ.

βρωμῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βρουμῶ βόρ. ιδιῶμ. βρωμοῦ Τσακων. βρουμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. ἰβρουμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) βουνομῶ Σαμοθρ. βρωμάω σύννηθ. βρουμάον βόρ. ιδιῶμ. βρωμίζω σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ.) βρουμίζον βόρ. ιδιῶμ. ἐβρωμίζω Πελοπν. (Μάν.) βρωνίζον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα (ἦ). Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἄρχ. 4 κέξ. 51 κέξ. εἶναι τὸ μεταγν. βρομῶ = κροτῶ, παταγῶ. Ὁ τύπ. βρωμίζω καὶ μεσὸς μαρτυρεῖ ἢ μετοχ. βρωμισμένος παρὰ Μαχαιρ. 1, 574 (ἐκδ. RDawkins). Περί τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. πβ. ΓΧατζιδ. MNE 1, 272. Οἱ τύπ. ἰβρουμοῦ καὶ ἐβρωμίζω διὰ τὸν ἀόρ. ἐβρώμησα.

Α) Ἀμτβ. **1)** Ἐκπέμπω δυσσομίαν, ὅζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βρωμᾷ τὸ στόμα του. Βρωμοῦν τὰ χνότα του. Βρωμᾷ κρᾶσι - κρεμμύδι - σκόρδα κττ. Βρωμᾷ τὸ κρέας - τὸ ψάρι κττ. Βρωμισμένο κρέας - ψάρι κττ. κοιν. Ἐβρώμεσαν τὰ ποδάρι' τ' Χαλδ. Βρωμᾷ τ' ἀπάν' αὐτ' (τὸ σῶμα του) αὐτόθ. Ἀπὸ ἔντεν τὸν κοῦε ἐβρωμέτσε ὁ κόσμος (ἀπ' αὐτὸ τὸ σκυλλί ἐβρώμησε ὁ κόσμος) Τσακων. || Φρ. Βρωμαίε ὁ κόσμος - ὁ τόπος ἀπὸ τὸ δεῖνα πρᾶμα (ἐπὶ ἀφθονίας πράγματός τινος). Βρωμαίε μπαρούτι ἢ παλαμύδα (ἐπὶ προφανοῦς κινδύνου. Περί τῶν φρ. ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην. 5 (1950) 11). Ἐδῶ βρωμαίε μπαρούτι (ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, διότι ὑπάρχουν τὰ πρὸς ἄμυναν ὅπλα). Ὅλα τοῦ βρωμᾶνε (ἐπὶ ἰδιοτρόπου εἰς οὐδὲν ἀρεσκομένους). Τὸ ἓνα τοῦ βρωμαίε καὶ τ' ἄλλο τοῦ μυρίζε (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) κοιν. Μηδὲ βρωμεῖ μηδὲ μυρίζε (ἐπὶ πράγματος μετρίας ἀξίας) Κρήτ. Ἐβρώμησε (ἔγινε βαρετὸς διὰ τὴν νωθρότητα καὶ ἀργίαν του) Μεγίστ. || Παροιμ. Τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμαίε (ὅταν ὁ ἀρχηγὸς οἰκογενείας ἢ ὁμάδος ἀνθρώπων εἶναι διεφθαρμένος, θὰ γίνουν ὅμοιοι καὶ οἱ ἄλλοι) κοιν. Ὅπου περπατεῖ μυρίζε κι ὅπου κάθεται βρωμαίε (ὅποιος ταξιδεύει μανθάνει πολλὰ πράγματα) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Βρωμῆς δὲ βρωμᾶς, δάχτυλο, δικό μου εἶσαι (ὅτι δὲν δύναται κανεὶς ν' ἀπαρνηθῇ κακὸν συγγενῇ του) αὐτόθ. Συνων. ἀναδίνω **Β** 3. Καὶ μετβ. κάμνω τι ν' ἀναδίδῃ δυσάρεστον ὁσμὴν Θράκ. (Μέτρ.): Ἐκαμε τ' δρωταπριζὰ τέτοιο κρύο ποῦ ψόφησε τὸ γαιδούρ' τὸ πονηρὸ κι ὥς τὸ βράδ' ἔκαμε τέτοια ζέστα ποῦ τὸ βρώμ'σε (ἐκ παραμυθ.) **II)** Κάθημαι ἢ κατακλίνομαι Πόντ. (Κερασ.): Βρωμα κά! (πεπαισμένως πρὸς παιδίον ἀνήσυχον κατὰ τὸ πέσκα κά = πέσε κάτω, ἦτοι κατακλίθητι).

Β) Μετβ. **1)** Πληρῶ δυσσομίας κοιν. καὶ Τσακων.: Τὸν βρώμησε τὸν τόπο - τὸ σπίτι κττ. κοιν. **2)** Λερώνω, ρυπαίνω κοιν.: Ἦρθαν καὶ μᾶς βρώμισαν τὸ σπίτι μὲ τοῖς λάσπες. Συνών. ἀποβροτίζω **1**, ἀφανίζω **3**, λερώνω.

Γ) Μετοχ. **1)** Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς κοιν.: Παροιμ. φρ. Νὰ πάν οἱ βρωμισμένοι, νὰ ῥτουν οἱ μυρισμένοι (ἐπὶ τῶν ἀποδημούντων πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας, οἱ ὅποιοι ἀναχωροῦν ρυπαροὶ καὶ ἐπανερχονται καλοενδεδυμένοι) Καππ. (Σινασσ.) || Ἄσμ

Βρὲ κάτ-τε, βρὲ βρωμόκατ-τε, βρὲ γαῖμα βρωμισμένον, ποῦ κάθεσαι μέσ' ὅς τοῖς γωνιῆς σὰν τὸν ἀγιασμένον Κύπρ. **2)** Μιαρός, αἰσχρὸς, μυσαρὸς Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Σκύβει καλὰ ὅς τὸ μάγουλο τ' ἀφρᾶτο σὰν τὸ μῆλο, τὰ βρωμισμένα χεῖλη του ἀκκούμπησε μὲ χτύπο Κρήτ. **3)** Ἀμαρτωλὸς Νάξ. (Δαμαρ.): Νὰ ἡσυχάσῃ ἡ βρωμισμένη μου ψυχὴ!

Πβ. βρωμέζω, βρωμεύω, βρωμωζένω, βρωμωκοπῶ, βρωμωλογῶ, βρωμωμυρίζω, βρωμώνω, βρωμωσκανῶ.

βρωμωζένω πολλαχ. βρωμωζέου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἐκ τῶν ρ. βρωμῶ καὶ ζένω.

1) Βρωμῶ, ὅζω καθ' ὑπερβολὴν σύννηθ.: Βρωμωζέουν τὰ πόδια του. Βρωμώζεξε ὁ τόπος. Καὶ μετβ. κάμνω τι νὰ βρωμᾷ, πληρῶ δυσσομίας σύννηθ.: Τὴν ἄφησε καὶ μᾶς βρωμώζεξε τὸν τόπο (ἐνν. τὴν πορδήν). **2)** Καταλαμβάνομαι ἀπὸ νωθρότητα καὶ ὀκνηρίαν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Βρωμωζέει τσαὶ δὲ δάει ὅς τῇ δουλειᾷ.

βρωμωκόπημα τό, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμωκοπῶ.

Μεγάλῃ δυσωδία: Δὲ δορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὸ βρωμωκόπημα.

βρωμωκοπῶ σύννηθ. βρωμωκοπάω σύννηθ. βρουμουκουπῶ βόρ. ιδιῶμ. βρουμουκουπάω βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - κοπῶ, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 246.

1) Ὅζω καθ' ὑπερβολὴν: Βρωμωκοποῦν τὰ πόδια του ποῦ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ. Βρωμωκοπᾷ τὸ σπίτι. Οὐ δεῖνα βρουμουκουπάει πατόκουρφα Ἦπ. **2)** Καθιστῶ τι βρωμερόν, ἀκάθαρτον σύννηθ.: Τὰ γουρούνια μᾶς βρωμωκόπησαν τὸν κόσμο.

Πβ. βρωμῶ.

βρωμωλογῶ πολλαχ. βρωμωλογάω πολλαχ. βρωμωλοῶ Ἀνδρ. Κύπρ. κ. ἄ. βρουμουλονογῶ πολλαχ. βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λογῶ, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Βρωμωκοπῶ **1**, δ ιδ.: Βρωμωλογάει τὸ σπίτι. Βρωμωλόγησε ὁ κόσμος πολλαχ. Ἐποφύσησέν μας ἕναν πόρτον τὸ ἐβρωμωλοήσαμεν Κύπρ. || Παροιμ.

Ὁ μάντις ρῆας ἂν γινῇ, | πάλι μαντεῖες βρωμωλοεῖ Κύπρ.

βρωμώνω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα ἢ βρωμος.

Λερώνω, ρυπαίνω.

βρωμωσκανῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τῶν ρ. βρωμῶ καὶ σκανῶ παρὰ τὸ σκανίζω. Παρέχω βαρεῖαν καὶ δυσάρεστον ὁσμὴν.

βρωσι ἢ, Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Καρδαμ.)—Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βρωσ' Θράκ. (Αἶν.) φρωσι Εὐβ. (Κουρ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ξηροχώρ.) φρωσ' Εὐβ. (Ἀκρ. Μετόχ. Στρόπον. κ. ἄ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βρωσις.

1) Τροφή Κεφαλλ. Κρήτ.: Δόξα νὰ ᾿χη ὁ Θεὸς ἀπ' εὐλογᾷ τῇ βρωσι (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτραπεζίου φράσεως «ὁ Θεὸς εὐλόγησον τὴν βρωσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν δούλων σου») Κρήτ. || Ἄσμ.

Εὐλόγησον τῇ βρωσι καὶ τὴν πόσι,

νὰ ᾿χαμε κ' ἐμεῖς καμπόση

(ὁ πρῶτος στίχος ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) Κεφαλλ.

Κρήτη, π' ἀνάθρεψες θεοὺς μὲ τῇ δικῇ σου βρωσί, δὲν ἔναι κρεῖμα τὰ θεῖα τ' ἄγρια νὰ σὲ τρώσι;
Κρήτ. β) "Ο,τι τρώγεται μετὰ τοῦ ἄρτου, ὄψον, προσφάγιον Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ.—Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ.: Πολὺν πολὺν τὸ ψωμί καὶ λίγη λίγη τῇ βρωσί Κρήτ. Τρώνε ψωμί μὲ τῇ βρωσί Κύθηρ. 2) Δύναμις, ζωτικότης Εὐβ. (Ἄκρ. Κουρ. Μετόχ. Στροτόν. κ.ά.) Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ. Μάν. Ξηροχώρ.): Ἐνταὶ ζαβὴ χρονιά καὶ δὲν ἔχουνε φρεῶς τὰ κλαριά (ζαβή=δύσκολος, ἄφορος, κλαριά=δένδρα) Μετόχ. Ἐνταὶ ἄκαιρα τὰ φροῦτα καὶ δὲν ἔχουνε φρεῶς αὐτόθι. Χάθηκ' ἡ φρεῶς σου, δὲν ἔχεις κἀνὰ χάρ' ἄνδρ' σου Στροτόν. Τὸ γάλα τοῦ ἔδωκε βρωσί Καρδαμ. Τὸ φαεὶ δὲν ἔχει φρεῶσι Κίτ. 3) Τὸ μαγειρικὸν ἄλας Κύθηρ.

βρωσιὰ ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωσί.

Φαγητόν: Δὲν ἔχομε σταλὰ βρωσιὰ.

βρωτίδα ἡ, Θράκ. βρωτίδα Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. βωτρίδα Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύπρ.—Λεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. φ'τρίδα Μακεδ. (Βελβ.) βιπρίδα Θράκ. (Σηλυβρ.) βρώτιδα Λεξ. Δημητρ. βώτρίδα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Σαρεκκλ. Σκοπ. Φανάρ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Ἄρν. Καστορ. Καταφύγ. Σέρρ. Σισάν. Χαλκιδ.) Σίφν. κ. ἄ.—Λεξ. Γαζ. (λ. σῆς) Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 438. βώτιδα Σαμοθρ. γώτρίδα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Πιθανῶς ἐξ ἀρχ. οὐσ. *βρωτίς, δι' ὃ πβ. τὰ συνών. βρωτήρ καὶ τριχοβρώς.

Τὸ ἔντομον βρωμοῦσα Β 3 γ, ὃ ἰδ. Ἡ βώτρίδα ἔφαγε τὴ γούνα μ' Σαρεκκλ. Τὰ τρύπ'σε - γ - ἡ βώτρίδα τὰ ροῦχα Σκοπ. Τὰ ροῦχα μου τὰ 'φας ἡ βώτρίδα Σίφν. Κυπαρισσένια σεντούκια ποῦ νὰ μὴν τὰ πιάν' ἡ βώτρίδα Σαρεκκλ. "Ολα παλαιά, παμπάλαια, ποῦ τὰ 'φας ἡ σκόνι καὶ ἡ βώτρίδα Σκοπ. Τὰ καρδοφ'λλα τὰ κρύβουν 'ς τὸν σιδούρ' γὰρ τοὶ δουτ'κοὶ κὶ τοὶ βώτρίδες Κομοτ. [**]

βρωτιδοφάγωμα τό, ἀμάρτ. βωτρίδοφάγωμα Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωτίδα καὶ φάγωμα.

Φάγωμα ὑφάσματος ὑπὸ τοῦ σκόρου. Συνών. σκοροφάγωμα.

βρωτιδοφαγώμενος ἐπίθ. ἀμάρτ. βωτρίδοφαγώμενος Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βωτρίδοφαγώμενους Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωτίδα καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

1) Ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ σκόρου, ἐπὶ ὑφάσματος ἐνθ' ἄν. Συνών. σαρακοφαγώμενος, σκοροφαγώμενος. 2) Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίας Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογδάρις 1 καὶ βρασέας.

βύζα ἡ, Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) βουζζος ὁ, Εὐβ. (Κουρ.) Τὸ μεταγν. οὐσ. βύζα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 203 καὶ Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 17.

Τὸ πτηνὸν βύας ὁ μέγιστος (bubo maximus) τῆς τάξεως τῶν γαμψονύχων. Συνών. μποῦφος. [**]

βύζα ἡ, Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βυζί.

Μέγας μαστὸς ἐνθ' ἄν.: Κόβγει τοὶ βύζες τῇ ποῦ ἦτανε μεγάλες, γιὰτὶ ἦτανε δρακόντισσα (ἐκ παραμυθ.) Θήρ.

βυζαδέρφι τό, Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζί καὶ ἀδέρφι.

Ὁ θεωρούμενος ὡς ἀδελφὸς πρὸς τινα ὡς θηλάσας ἐκ τοῦ ἰδίου μαστοῦ (οὔτοι θεωροῦνται ὡς πραγματικοὶ συγγενεῖς, ὅταν δὲ συμβῇ νὰ εἶναι ἄρρεν πρὸς θῆλυ, ἀπαγορεύεται ὁ γάμος τῶν).

βυζαίνω, βυζάνω Ἄνδρ. Ἡπ. (Κόνιτς. Χιμάρ.) Θράκ. (Καλόδ.) Καλαβρ. Καπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. β'ζάνου Θράκ. Λέσβ. κ. ἄ. βυζάν-νω Ἀπουλ. Ἰκαρ. Κύπρ. Ρόδ. βυζ-ζάνω Χίος (Καρδάμ.) βυζάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) βυζ-ζάν-νω Κάρπ. 'υζ-ζάν-νω Κάρπ. βυτζάνω Ἀστυπ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Σύμ. βυτζάν-νω Ἀπουλ. Καλαβρ. βουζάνω Θράκ. βυζαίνω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. β'ζαίνω Στερελλ. (Δεσφ.) β'ζαίνου βόρ. ἰδιώμ. βυζαίνω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Πάνιτς.) βυγαίνω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βυζῶ Ἀπουλ. μυζοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) μυζ-ζαίνω Ἰκαρ. μυζάνω Καπ. (Φερτ.) μουντοῦ Τσακων. Μετοχ. βυζαίνουμενος Πελοπν. (Λακων.) βυζαίνουμενος Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.) βυζοῦμενος Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Γορτυν.) βυζ-ζαμένος Καλαβρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. βυζάνω, παρ' ὃ καὶ βυζάω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. μυζάω δι' ἀνομοιωτικὴν τροπὴν τοῦ μ εἰς β. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,87 ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 188, ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 15 κέξ. καὶ ἐν Glotta 15 (1927) 144 κέξ. Ὁ τύπος βυζάνω ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐβύζασα ἡ ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου *μυζάνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχαίου μυζάω διὰ τὸν ἀόρ. ἐμύζησα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 15. Διὰ τὸν τύπον βυζαίνω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,296.

Α) Κυριολ. 1) Ἀπομυζῶ, ροφῶ τὸν χυμὸν πρᾶγματός τινος πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σταυρ.) Τσακων.: Ἡ ἀβδέλλα βυζαίνει. Ἡ μέλισσα βυζαίνει τὸ λουλούδι πολλαχ. Τὸ τοιμπούρι τοῦ μυζᾶ τὸ αἷμα Κίτ. Ὁ ψύλλον βυζάν' τ' ἀνθρωπί' τὸ αἷμαν Σταυρ. Ἐγὼ μουντοῦ τὸ ὅσ ἀπὸ τὸ κόλλημα (ἀπομυζᾷ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ μαντήλι) Τσακων. 2) Θηλάζω α) Ἐπὶ βρέφους ἡ θηλαστικοῦ ζώου, ροφῶ γάλα ἀπὸ τὸν μητρικὸν μαστὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ παιδί βυzaίνει τὴ μάννα του ἡ ἀπλῶς βυzaίνει. Βυzaίνει τὸ ἀρνάκι - τὸ γαττάκι - τὸ κατοικάκι κτ. κοιν. || Φρ. Βυzaίνει τὸ δάχτυλό του (φέρεται ὡς νήπιον, ἀνοηταίνει) πολλαχ. Βυzaίνει γάλα ἀκόμη (ἐπὶ τοῦ ἐντρυφῶντος εἰς τὴν πατρικὴν περιουσίαν) Ἡπ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ τ' ἀρνὶ βυzaίνει ἀπὸ δύο μαννάδες (ὃ εὐπροσήγορος εὐκόλως πείθων τοὺς ἄλλους πολλὰ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 320-323) πολλαχ. Ἡ γλυκεῖα γλῶσσα βυzaίνει ἐβδομηνταδυὸ βυζὰ (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Μετοχ. βυζοῦμενος, ὃ θηλάζων Πελοπν. (Γορτυν.): Γάλα ἀπὸ φρεσκογεννημένη γυναῖκα, ποῦ νὰ 'χη βυζοῦμενο ἀρσενικό. β) Ἐπὶ μητρὸς παρέχω τὸν μαστὸν εἰς τὸ βρέφος πρὸς θηλασμὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἡ μάννα βυzaίνει τὸ παιδί της. Ἡ ἀγελάδα βυzaίνει τὸ μοσκάρι της κοιν. || Ἀσμ.

Φλεβάρι, φλέες ἄν-νοιξε τοῖς ρῶγες τῷ βυζῶ μου γιὰ νὰ βυζάσω τὸ παιδί τσαὶ νὰ τὸ μεγαλώσω (φλέες=φλέβες) Μεγίστ.

